Р Е Ш Е Н И Е
№ 42918

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 16 състав,** в публично заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7130** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Г. Е. М. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. Н. О. Г., съдебен адрес: [населено място], [улица], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № GPAM - 2808859 от 26.05.2026 г., издадена от С. Г. С., на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Г. Е. М. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично изследване до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.“. В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Оспорва се материалната компетентност на издателя на оспорената заповед. Твърди се липса на материалноправни предпоставки за издаване на оспорената заповед, тъй като фактическото основание за отказа на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство DRUGTEST 5000 с фабр. номер ARKD-0049 е продиктуван от обективна причина, а именно провеждане на дългосрочно лечение по програма за лечение с метадон, което е удостоверено с приложено медицинско удостоверение и приемането на посочения

медикамент би довело до позитивиране на полевия тест без това да означава, че е управлявал МПС в състояние, негодно за шофиране. И поради тази причина е изразил желание да даде кръвна проба, за което му е издаден талон за изследване. Сочи се нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените в производството разноски.

Оспорващият, в съдебно заседание пред настоящата инстанция, не се явява и не се представлява. В депозирано по делото писмено становище, чрез процесуалния си представител по пълномощие, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Допълнително се излагат съображения за липса на материалноправни предпоставки по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП и наличие на обективни медицински причини, поради които жалбоподателят е искал да избегне неверен резултат от полевия тест. Сочи, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и пороци на Талон № 297460. Излага твърдения, че в талона липсва ясно, четливо и точно посочване на конкретното лечебно заведение, началния час и точния срок за явяване. Излага доводи за несъответствие с целта на закона и принципа на съразмерност. Претендира се присъждане на разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно приложен списък.

Ответникът Младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание и в депозирани по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при съблюдаване изискванията по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, същата е законосъобразна, обективирана в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съответства на материалния закон и неговите цели. Сочи се, че безспорно в конкретния случай са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б. „б“ от ЗДвП. Иска се от съда да отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Релевира се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5535515/26.05.2026 г. Същият е бил съставен от С. Г. С., на длъжност младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на оспорващия Г. Е. М. за това, че на 26.05.2026 г. около 20:00 часа в област С., общ. Столична, [населено място], [улица]/ [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява личния си лек автомобил „Мазда 3“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка на водача на кръстовището с [улица]за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози с техн. средство DrugTest 5000, с фабричен номер АРКД-0049 водачът категорично е отказвал да му бъде извършена проверка с тест. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 297460, както и 7 броя холограмни стикери със същия номер за ВМА. Въз основа на установеното актосъставителят е приел, че с деянията си Г. Е. М. е нарушил разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на оспорващия Г. Е. М. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на МПС, отказва да бъде проверен с

техническо средство или тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца“. Като мотиви за издаване на заповедта изрично е посочен отказът на Г. Е. М. да бъде проверен с техническо средство DrugTest 5000, с фабричен номер АРКД-0049, за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Заповедта е връчена на оспорващия на 26.05.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град на 08.06.2026 г. с вх. № 19698 от 08.06.2026 г.

Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мери по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. “а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването й орган въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП) със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетнтен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по

този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. Противно на доводите на жалбоподателя, съдът намира, че в конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Неоснователни са възраженията в жалбата в този смисъл.
Съдът намира, че при издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Във връзка с горното съдът намира, че процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорваната заповед е действителен индивидуален административен акт.
Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.
Противно на доводите на оспорващия, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 26.05.2026 г. около 20:00 часа в област С., общ. Столична, [населено място], [улица]/ [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]оспорващият е управлявал личния си лек автомобил „Мазда 3“, с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка на водача на кръстовището с [улица]за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози с техн. средство DrugTest

5000, с фабричен номер АРКД-0049, водачът категорично е отказал да му бъде извършена проверка с тест.
В конкретния казус съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.
По делото безспорно се установи, че на посочените в оспорената ЗППАМ дата и място Г. Е. М. е управлявал МПС, като при проверка същият е отказал да му бъде направена проверка за установяване наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство DrugTest 5000, с фабричен номер АРКД-0049. На първо място, не е предмет на спор между страните, че оспорващият Г. Е. М. е управлявал лекия автомобил, описан в оспорената заповед, в посочения в ЗППАМ и в АУАН времеви интервал. Релевантен е фактът, че Г. Е. М. е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН и ЗППАМ деяние, което е станало причина да му бъде извършена проверка. По делото не се спори, че оспорващият е отказал да му бъде направена проверка за установяване наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство DrugTest 5000, с фабричен номер АРКД-0049. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда няколко алтернативни хипотези, като наличието на само една от тях е достатъчна, за да бъде изпълнено условието за налагане на посочената ПАМ. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. Употребата на съюза „или“ при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго. Хипотезите са в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност, поради което само отказът на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство е достатъчен за налагане на ПАМ от вида на процесната. Нещо повече, в конкретния случай се установява, че жалбоподателят не само е отказал да бъде тестван по време на извършена проверка, но и че не е изпълнил даденото му предписание за вземане на кръвна проба за лабораторно изследване, с оглед на което следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправни предпоставки, предвидени в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Оспорващият в конкретния случай е аргументирал отказа си с обективни медицински причини, а именно, за да избегне неверен резултат от полеви тест в резултат на терапията, която провежда и твърди, че е изрично е заявил воля и готовност да се подложи на лабораторно изследване чрез предоставяне на биологични проби. На жалбоподателя е издаден Талон за изследване № 297460. В конкретния случай, обаче, от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят въобще не се е явил в медицинско заведение за вземане на кръвна проба за изследване за установяване наличие на наркотични вещества или техни аналози. Т.е., в конкретния случай се установява, че жалбоподателят не само е отказал да бъде тестван по време на извършена проверка, но и че не е изпълнил даденото му предписание за вземане на кръвна проба за лабораторно изследване, с оглед на което следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправни предпоставки, предвидени в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. В конкретната фактическа обстановка ирелевантни се явяват възраженията на жалбоподателя за наличие на обективни медицински причини, същите се явяват без значение за законосъобразността на заповедта. Съображения от подобно естество биха могли да бъдат взети предвид, ако лицето се бе явило за изследване чрез кръвна проба съобразно издадения му талон за изследване. Едновременно с това, жалбоподателят, след като е отказал тест за наркотични вещества и е поискал да даде кръвни изследвания, е бил длъжен да положи необходимата грижа да се яви навреме и да даде проби, за да докаже, че не е употребил наркотични вещества. В конкретния случай, обаче, доказателства, че лицето се е явило и е дало кръвна проба, не са налице, в настоящия случай се установява, че оспорващият, освен, че е

отказал да му бъде направена проверка за установяване наличие на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство DrugTest 5000, самоволно се е отклонил и от възможността да му бъде направено медицинско изследване. В настоящия случай безспорно е установено по делото, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен с тест за наркотични вещества и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби, поради което съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед.
Съдът не споделя изложеното в жалбата относно издадения на оспорващия талон за изследване. Съдът намира, че същият е четлив и ясен, посочено е, че е отказана проверка с тест, описана е дата и начало на извършване на проверката, посочена е дата и час на връчване на талона на оспорващия, индивидуализирано е мястото, на което следва да се извърши изследването – В. академия, посочен е и срокът, в който лицето следва да се яви в медицинското заведение за провеждане на изследване – 45 мин. от връчването на талона. В този смисъл неоснователни са доводите на жалбоподателя, че приложеният по делото талон за изследване № 297460 страда от нередовности и пороци, че в него липсва ясно, четливо и точно посочване на конкретно лечебно заведение, началният час и точният срок за явяване.
Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба, както бе посочено и по-горе, административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. Целта на приложената ПАМ е превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извъри други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на жалбоподателя в по – голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл. 6, ал. 5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения за определен срок. Продължителността на ПАМ е уредена изчерпателно в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Тя не се определя според санкционните диапазони на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и не зависи от предварителна квалификация дали деянието ще ангажира административнонаказателна или наказателна отговорност. Определеният със заповедта срок е в нормативноустановения такъв - 18 месеца, т.е. същият е в съответствие с чл. 6, ал. 2 от АПК. Оспорената заповед е издадена при спазване принципа на съразмерност заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.
Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена при правилно прилагане на

материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения, посредством процесната принудителна административна мярка.
С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесната заповед е законосъобразен акт, а жалбата против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в минимален размер на 102,26 евро. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.
На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.
Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Е. М. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. Н. О. Г., съдебен адрес: [населено място], [улица], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № GPAM - 2808859 от 26.05.2026 г., издадена от С. Г. С., на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Г. Е. М. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично изследване до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.“.
ОСЪЖДА Г. Е. М. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: